

Sněhové vločky, které skrývají silné emoce

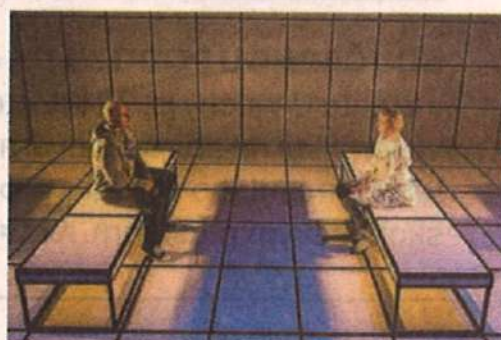
Recenze

LUKÁŠ DUBSKÝ

Současnou hru britské dramatičky Niny Jayne Berry Rychlost dopadu sněhové vločky uvedlo na Malé scéně ve dvoře Východočeské divadlo Pardubice. V režii Mikoláše Tycy vznikla intimní zpověď mladého páru o sbližování a míjení se ve světě, kde k cíli vede nekonečně mnoho různých cest.

Téměř prázdná bílá scéna Michala Syrového evokuje zimní období, ve kterém se poprvé potkávají hlavní hrdinové inscenace Rosie a Charlie. První letmé setkání v dětském věku se zdá jen nepodstatnou životní epizodou, když na sebe narazí v době puberty, vryje se jim tehle okamžik hlouběji do mysli. Avšak až v dospělém věku poznají, že jsou jeden k druhému beznadějně přitahováni.

Jak bude vypadat jejich společný život? Variant je nespočet, ale některé se zdají pravděpodobnější než jiné. Hra se na lásku a život dívá optikou kvantové mechaniky, což může znít děsivě, ale není potřeba se bát. Až na jeden vysvětlující vstup do obtížně uchopitelného tématu, na nějž Rosie píše diplomovou práci, sází text

hlavně na emoce, aniž by ovšem nějak lacině ždímal slzy.

Herecky jde o nesmírně silnou inscenaci. Josef Láška hraje Charlieho jako živelného, ale vnitřně nejistého člověka, až krizová situace mu umožní dospět. Po Christopherovi v inscenaci Podivný případ se psem jde o další Láskovu parádní studii emocionálně nestabilního mladého muže. I když je Rosie o dva roky mladší než Charlie, v citlivém podání Karolíny Šafránkové působí vyspělejší dojem. Praktičnost a zájem o seriózní vědecký obor kombinuje se zasněností.

Rychlost dopadu sněhové vločky je dramaturgicky zajímavou volbou, která by mohla konvenovat mladému publiku. Režisér Tyc dokázal využít výhod komorní scény, kam tato hra velmi dobře pasuje. Ukazuje se, že podobně jako u inscenace Až ustane déšť je pardubický soubor schopný úspěšně si poradit s neprobádanými cestičkami. Foto: Petr Šedivý